

lucratív üzlet, s hogy az, a ki azzal foglalkozni sajnálván, szükségletét máshonnét hozatja, pénzt pazarol.

A csemetékért fizetett drága pénz nagyon emeli az erdősítési költségeket, s oka egyrészt annak, hogy az erdőbirtokosok idegenkednek az erdőknek mesterséges uton való fölújításától.

Illés Nándor.

kir. erdőfelügyelő.

A földmivelési miniszter újabb hasznos intézkedése.

Országszerte rég ismert nagy baj, hogy hazánk erdődús vidékei legnagyobb részében a nép közönye az erdei munkák iránt oly nagy, hogy az erdőbirtokos, habár évi termésének csak egy bizonyos részét képes értékesíteni, még ennek kiállítását sem tudja a benlakókkal elvégeztetni, és a legtöbb esetben külföldi vagy legalább is távolabbi vidékek favágóira szorul!

Ezen nemzetgazdasági kalamitásnak következménye aztán az, hogy erdőbirtosaink, nyomva már a drága munkabérek által is, nem képesek termékeikkel az Alföld piacain sem a Stiriából, sem pedig a Gácshonból beözönlő árukkal szemben a versenyt megállani! Nem is csoda, mert hisz míg Gácshonnak a felső megyékkal határos részeiben nem ritkán a fuvaros egy rönkönek kiszállításáért egy liter sóval kénytelen megelégedni, addig nálunk ugyanazon munka a leggyakrabban 0.80—1.10 frtba kerül! További következménye pedig ezen visszás helyzetnek az, hogy míg a külföldi munkások százezreket visznek magukkal ki, addig a mi népünk a hosszú téli munkátlanság által elsatnyulva, az esetleg bekövetkező rossz termésnek áldozatul esik, és még a gyakori kormánysegély sem képes bajait megfelelően enyhíteni!

Keserű tapasztalás! hogy míg a termőföld hiánya vagy mostohasága folytán hiányzó kenyeret, más országok népei kézi munkájukkal meg tudják keresni, addig a mi, aránylag sokkal kedvezőbb, égalji és talaji viszonyokkal bíró fölvidékünk népe éhínséggel küzd, és megunva ezt, apái sirját azon gondolattal hagyja el, hogy másutt dolgozni nem kell!

Ezen szomorú állapot máris oly állandó jellegű lett, hogy megszokottá válván, alig gondol valaki a helyzet javítására! És ép ezért annál örvendetesebb Ungmegye törvényhatóságának abbéli törekvése, melynél fogva azt kívánja elérni, hogy az ungi kincstári uradalom biztosítsa az összes erdei munkát a nép számára közép bérek és oly szerződések mellett, melyek alapján az elvállalt munka teljesítéseért a megye törvényhatósága jót-áll.

Mint biztos kutforrásból értesültünk, a megye közönségének ebbeli, a földmivelés-, ipar- és kereskedelemügyi m. k. miniszterhez intézett előterjesztése viszhangra talált, és ezen, valamint az ezzel kapcsolatos erdei belzetek használatának kedvező megoldása várható. Mindezen intézkedések pedig a keresetforrásoknak, a népnek saját tűzhelye közelében leendő megnyitását és megélhetési viszonyainak emelését czélozván, egyuttal nagy nemzetgazdasági tényezőül tekinthetők, mert az erdei munkák megkedveltetése és sikeres meghonosítása, az eddigi népjellem fokozatos megváltoztatásával, a szorgalmat és munkásságot fogja a tespedés helyébe ültetni, és az általános bajkép ismert munkáskéz hiánya, habár lassan is, de szünni fog.

Nevezetes hatása lesz ennek a gazdasági önállóságra való törekvés kifejtésére, valamint azon függő helyzet megszüntetésére is fog szolgálni, mely ez idő szerint a számitni nem tudó tót és rutén lakosság s a felvidéki korcsmárosok között már annyira erőssé fejlődött, hogy az igavonó marha csak névleg képez népvagyont, de tényleg, mint a kapott ter-

hes kölcsönök kamatja, amazok tulajdona s gazdájával együtt végzett munkája is amazok részére gyümölcsözők. Ugyanezért tehát nem mulaszthatjuk el b. Kemény Gábor földmivelési miniszter urnak hazafiui elismerésünket kifejezni azon újabb hasznos intézkedéséért, melylyel, a jelzett visszasságokat megszüntetendő, elrendelte, hogy ugy az erdei munkák, mint az erdei bérföldek, a kincstár különbeni érdekének teljes megóvásával maguknak a községeknek adassanak ki.

Egy felvidéki erdész.

Vidéki levél.

I.

Himód, 1881. márczius 25.

Tekintetes Szerkesztő Ur! Az „Erdészeti Lapok“ folyó évi II-ik füzetében „A magyar erdők óriási és aggastyánai érdekében“ PISO Cornél ur által hozott érdekes közleményt, és a tekintetes szerkesztőség által ezen ügyre vonatkozó biztató megjegyzést olvasván — feltettem magamban, hogy a mi vidékünkön is bemutatok ezen soraim utján egypár agg óriást, annyival is inkább, mert bátran állithatom, hogy a mi vidékünkön éppen a kezelésemre bizott himódi erdő az egyetlen, melyben még agg óriások fordulnak elő. Meg kell azonban jegyeznem előre, hogy az én bemutatandó két óriásom sem történeti nevezetességgel, sem pedig rendkívüli öregségök daczára ép egészséggel nem dicsekedhetnek; hanem ő rajtok csakugyan meglátszik, hogy tisztességes fák lehettek talán már akkor is, midőn Árpád apánk népével a magyar földet elfoglalta!

Azt mondtam, hogy az én óriásim nem birnak történeti nevezetességgel, de azért az egyik mégis hirneves fa, a menyenyiben azt, még idáig minden uraságunk, és különösen az előbbi, és jelenlegi bibornok herczeg Primás ur ő eminenciája, valamint jelenlegi püspökünk és kegyelmes uraságunk Zalka